

20. august 2026

Vedr. J.nr. 2026-1158/JLB

Høringssvar vedrørende udkast til ændring af punkt 2.2 i vejledning om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær

Socialministeriets udkast af 12. juni 2026 til ændring af punkt 2.2 i vejledning om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær vedrører et væsentligt problem i familieretlige sager: Situationer, hvor et barn gennem samarbejdsskikane eller forældrefremmedgørelse risikerer at få svækket eller helt miste relationen til den ene af sine forældre.

Efter vores opfattelse indeholder udkastet relevante elementer, men det løser ikke tilstrækkeligt tre centrale spørgsmål:

1. Hvordan forældrefremmedgørelse identificeres tidligt og fagligt sikkert
2. Hvordan barnet og dets relation til begge forældre beskyttes, mens sagen undersøges
3. Hvilke reelle konsekvenser konstateret forældrefremmedgørelse skal have

Disse spørgsmål hænger tæt sammen.

Når et barn uberettiget påvirkes til at afvise eller miste kontakten til en forælder, er der ikke alene tale om et samarbejdsproblem mellem de voksne. Barnet risikerer at miste en central tilknytnings-, identitets- og omsorgsrelation. Jo længere et uberettiget kontaktbrud består, desto vanskeligere kan relationen være at genetablere.

Tiden er derfor ikke en neutral faktor i disse sager, men udgør en selvstændig risikofaktor.

Barnets bedste omfatter også barnets relation til begge forældre

Udkastet fremhæver gentagne gange, at barnets bedste fortsat er det bærende princip i forældreansvarsloven. Det er ubestridt.

Det er imidlertid vigtigt, at hensynet til barnets ret til begge forældre ikke fremstilles som et hensyn, der står uden for eller som udgangspunkt i modsætning til barnets bedste.

Med § 4, stk. 2, har lovgiver netop bestemt, at hensynet til barnets ret til begge forældre og i den forbindelse samarbejdsskikane, herunder forældrefremmedgørelse, skal inddrages i vurderingen af barnets bedste.

Barnets mulighed for at bevare en tryk, stabil og bæredygtig relation til begge forældre er dermed selv et relevant element i vurderingen af barnets langsigtede trivsel.

Dette indebærer naturligvis ikke, at kontakt skal opretholdes under alle omstændigheder. Hvor barnet udsættes for vold, overgreb eller anden reel skade eller fare, skal barnet beskyttes.

Men myndighederne skal samtidig beskytte barnet mod den modsatte risiko: Uberettiget at miste en ellers velfungerende forældrerelation.

En robust vejledning skal kunne håndtere begge risici.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

Tidlig intervention og definitionen af forældrefremmedgørelse

Et centralt formål med lovændringen var at sikre tidligere og mere effektiv indgriben over for samarbejdsskikane og forældrefremmedgørelse.

Den endelige udformning af § 4, stk. 2, og vejledningens operationalisering heraf skaber imidlertid en praktisk udfordring.

Vejledningen beskriver forældrefremmedgørelse med henvisning til situationer, hvor barnet "konsekvent og over længere tid" udtrykker stærke negative følelser over for en forælder, som ikke er i overensstemmelse med barnets faktiske erfaringer med denne forælder.

Samtidig understreges det, at forældrefremmedgørelse skal identificeres hurtigst muligt for at forhindre, at barnet mister kontakten til den ene forælder på en måde, der gør relationen vanskelig at genetablere.

Det rejser et afgørende spørgsmål:

Hvordan skal myndighederne identificere og standse en fremmedgørelsesproces tidligt, hvis identifikationen samtidig i væsentlig grad knyttes til en adfærd hos barnet, som først skal have vist sig konsekvent og over længere tid?

Vejledningen bør besvare dette spørgsmål langt mere konkret.

Ellers opstår risikoen for, at systemet først reagerer sikkert, når den udvikling, loven netop skulle forebygge, allerede er langt fremskreden.

På dette tidspunkt kan problemet ikke længere nødvendigvis løses ved blot at fastsætte samvær. Barnets relation til den anden forælder kan være blevet så belastet, at der er behov for en mere målrettet faglig indsats med henblik på at genetablere relationen.

Vejledningen bør derfor også forholde sig til, hvordan et sådant behov håndteres, og hvordan det sikres, at barnet ikke falder mellem det familieretlige og det kommunale system, hvis der er behov for egentlig relationsgenoprettende støtte eller behandling.

Omfanget af forældrefremmedgørende adfærd

Vejledningen omtaler "de få sager", hvor samværschikane, herunder forældrefremmedgørelse, fører til, at den ene forælder ender med at fremstå som fremmed for barnet. Det fremgår imidlertid ikke, hvilket empirisk grundlag denne kvantitative karakteristik bygger på, og der ses ikke danske data, som dokumenterer omfanget af netop denne type sager.

Nyere international forskning giver anledning til at være varsom med på forhånd at antage, at problemstillingen er marginal. Hine m.fl. (2025 2026) finder i britiske undersøgelser af henholdsvis separerede forældre og unge voksne (18-25 år), at en betydelig andel rapporterer udsættelse for forældrefremmedgørende adfærd.

På den baggrund bør ministeriet enten redegøre for det empiriske grundlag for betegnelsen "de få sager" eller undlade denne kvantitative karakteristik. Fraværet af danske prævalensdata bør føre til øget videnopbygning og systematisk registrering – ikke en forudfastlagt antagelse om lav forekomst.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

Tid skal behandles som en selvstændig risikofaktor

Når kontakten mellem et barn og en hidtil velfungerende forælder afbrydes, kan selve tidsforløbet ændre relationen.

Efterhånden som kontaktbruddet varer ved, kan barnets aktuelle afstand til forælderen komme til at fremstå som et nyt faktum, der senere anvendes som argument for at bevare status quo.

Det er problematisk, hvis status quo helt eller delvist er skabt gennem uberettiget kontakthindring eller fremmedgørende påvirkning.

Barnets bedste bør derfor ikke vurderes rent statisk.

Barnets aktuelle reaktion og tilknytning skal naturligvis tillægges vægt, men vurderingen må også omfatte, hvordan den aktuelle situation er opstået, og hvad der på længere sigt bedst beskytter barnets relationelle og udviklingsmæssige behov.

Vejledningen bør derfor kræve, at Familieretshuset tidligt og løbende vurderer risikoen ved fortsat kontaktbrud.

Hvor hensynet til barnets sikkerhed ikke nødvendiggør fuldstændigt kontaktophør, bør mulighederne for kontaktbevarende samvær, midlertidigt samvær eller støttet eller overvåget kontakt vurderes hurtigt.

Ventetid på undersøgelser eller på iværksættelse af sådanne ordninger bør ikke i praksis kunne blive det forhold, der afgør barnets fremtidige relation til en forælder.

Dette hensyn har en klar menneskeretlig forankring. EMD har fastslået, at der i sager om relationen mellem barn og forælder gælder et krav om særlig omhu og hurtighed, fordi selve tidsforløbet kan føre til en faktisk afgørelse af sagen. Ved vurderingen af myndighedernes foranstaltninger lægges der vægt på, hvor hurtigt de gennemføres, idet tidens gang kan få uoprettelige konsekvenser for relationen mellem barnet og den forælder, som barnet ikke bor sammen med, jf. Ribić v. Croatia, app. no. 27148/12, 2. april 2015, §§ 92-94, og K.B. and Others v. Croatia, app. no. 36216/13, 14. marts 2017, § 142.

Sagkyndig erklæring skal bringes i anvendelse på et tidligt tidspunkt i sagsbehandlingen og indgå som et redskab til afdække omsorgs- og samarbejdsevner. Derved kan barnet skærmes mod unødige sagsinddragelse.

Lovens vejledning bør beskrive hvilke faglige forudsætninger der skal være til stede hos den sagkyndige, der skal forestå udarbejdelse af sagkyndig erklæring i tilfælde af samværschikane eller forældrefremmedgørende adfærd.

Der er behov for en særskilt midlertidig risikovurdering

Vejledningen bør ikke alene beskrive, hvordan den endelige afgørelse skal træffes. Den bør også give anvisninger på, hvordan barnet og dets relationer skal beskyttes, mens sagen undersøges.

I sager med konkurrerende alvorlige påstande kan der eksistere to modsatrettede risici.

Hvis kontakten opretholdes, og oplysningerne om vold eller anden skade viser sig korrekte, kan barnet blive udsat for skade.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

Hvis kontakten derimod afbrydes fuldstændigt, og oplysningerne om forældrefremmedgørelse viser sig korrekte, kan barnet miste eller få alvorligt beskadiget en værdifuld relation til den anden forælder.

Familieretshuset bør derfor foretage en særskilt midlertidig risikovurdering, som omfatter **både risikoen ved fortsat kontakt og risikoen ved fortsat kontaktbrud**.

Dette bør være et selvstændigt princip i vejledningen.

Begge forældres forhold bør undersøges

Sagsoplysningen bør heller ikke blive asymmetrisk.

Når den ene forælder fremsætter alvorlige oplysninger om den anden, er det naturligvis nødvendigt at undersøge disse oplysninger.

Men hvor kontakten samtidig er afbrudt eller væsentligt begrænset, bør myndighederne også undersøge barnets aktuelle omsorgsmiljø og den anden forælders adfærd.

Sagsoplysningen bør således ikke alene koncentreres om den forælder, som beskyldningerne retter sig imod.

Myndighederne bør samtidig undersøge begge forældres forhold, barnets relation til dem begge og konsekvenserne for barnet af henholdsvis fortsat kontakt og fortsat kontaktbrud.

Dette er særligt vigtigt i sager, hvor en beskyttelsesforklaring og en fremmedgørelsesforklaring står over for hinanden.

Det samme krav om symmetri bør gælde vejledningens beskrivelse af selve samarbejdschikanen. De samme former for adfærd bør som udgangspunkt beskrives og vurderes efter de samme kriterier, uanset om de udøves af bopæls- eller samværsforælderen. Eksempler på samarbejdschikane bør derfor så vidt muligt formuleres rolle-neutralt frem for at knyttes til en bestemt forældrekategori. Det vil understøtte ligebehandling, ensartet sagsbehandling og retssikkerhed.

Støttet eller overvåget kontakt kan være et vigtigt tidligt redskab

Hvor fuldstændigt kontaktophør ikke er nødvendigt af hensyn til barnets sikkerhed, bør Familieretshuset meget tidligt tage konkret stilling til, om støttet eller overvåget kontakt kan anvendes som midlertidig kontaktbevarende foranstaltning.

En sådan ordning kan både beskytte barnet og begrænse risikoen for, at en eksisterende relation går tabt under sagens behandling.

Observationer af psykolog i forbindelse med samværet kan samtidig bidrage med relevante oplysninger om barnets aktuelle relation og tryghed ved forælderen.

Sådan observationer kan imidlertid ikke stå alene som grundlag for at konkludere om vold, omsorgsevne eller forældrefremmedgørelse. De bør indgå sammen med sagens øvrige oplysninger.

Vejledningen bør således anviser overvåget eller støttet kontakt som et muligt redskab til **midlertidig risikohåndtering og kontaktbevarelse**, samt anviser hvorledes eventuelle sikkerhedsrisici imødegås.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

Årsag, herunder forældrefremmedgørelse, skal identificeres

Behovet for hurtig intervention må ikke føre til forhastede konklusioner. Her bør vejledningen derfor sondre tydeligere mellem fire forskellige spørgsmål:

Barnets observerede adfærd og kontaktmodstand, konkrete påvirkningshandlinger fra en forælder, årsagssammenhængen mellem påvirkningen og barnets adfærd samt – hvor dette indgår i den retlige definition – forældrerens hensigt.

Barnets kontaktmodstand kan ikke i sig selv dokumentere, at den anden forælder har manipuleret barnet.

Omvendt bør et barns aktuelle modstand heller ikke stå alene som afgørende for sagens resultat, hvis en grundig undersøgelse viser, at modstanden er skabt gennem påvirkning fra den ene forælder.

Det afgørende er derfor ikke alene at registrere barnets reaktion, men at forstå årsagen til den.

Dette svarer også til EMD's praksis. Domstolen har understreget, at barnets synspunkter skal tillægges behørig vægt, men at barnets modstand mod kontakt ikke nødvendigvis i sig selv kan være afgørende eller behandles som et ubetinget veto. Hvor et barn modsætter sig kontakt med en forælder, følger det efter omstændighederne af artikel 8, at myndighederne skal søge at identificere årsagerne til modstanden og adressere dem gennem relevante, eventuelt forberedende eller gradvise foranstaltninger. EMD har udtrykkeligt fremhævet loyalitetskonflikt og påvirkning fra en forælder som forhold, der kan gøre det nødvendigt at se bag barnets umiddelbare udsagn, jf. K.B. and Others v. Croatia, app. No. 36216/13, §§ 143-144 og 150-151.

Alternative forklaringer skal undersøges

Ved kontaktmodstand bør relevante alternative forklaringer undersøges.

Det gælder blandt andet barnets faktiske erfaringer med begge forældre, vold eller anden grænseoverskridende adfærd, omsorgssvigt, misbrug, konfliktbelastning, loyalitetskonflikt, påvirkning fra en eller begge forældre og øvrige relevante forhold ved barnet og familien.

Vejledningen bør navnlig beskytte imod cirkulær bevisførelse.

Barnets modstand må ikke først anvendes som tegn på fremmedgørelse og derefter afvises som udtryk for barnets egne oplevelser med den begrundelse, at barnet antages at være fremmedgjort.

Omvendt må fraværet af entydig dokumentation for en beskyttelsesbekymring heller ikke føre til, at dokumenteret eller sandsynliggjort kontaktoobstruktion overses.

Der skal undersøges i begge retninger.

En sikker identifikation er ikke en modsætning til en konsekvent indsats mod forældrefremmedgørelse. Den er en forudsætning for den.

Sager med alvorlige konkurrerende risici bør håndteres hurtigt og tværfagligt

Udkastet anfører, at samarbejdschikane og forældrefremmedgørelse sammen med familiens øvrige problemstillinger kan føre til visitation som en § 7-sag.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

Efter vores opfattelse bør vejledningen være mere forpligtende.

Når der foreligger konkrete oplysninger, som giver rimelig anledning til mistanke om vold, alvorlig samarbejdschikane, forældrefremmedgørelse eller andre forhold, der kan indebære betydelig risiko for barnet eller barnets relation til en forælder, bør behovet for § 7-visitation vurderes straks.

Det gælder ikke mindst de vanskelige sager, hvor der foreligger konkurrerende forklaringer – eksempelvis hvor den ene forælder gør gældende, at kontaktbegrænsning er nødvendig på grund af vold eller anden risiko, mens den anden gør gældende, at beskyttelsesforklaringen anvendes til at skabe et uberettiget kontaktbrud.

I disse sager bør spørgsmålet ikke på forhånd være, hvilken forælder der har ret.

Det centrale spørgsmål bør være:

Hvilken risiko skal barnet faktisk beskyttes imod?

Det kræver hurtig og kvalificeret tværfaglig sagsoplysning.

Den psykologfaglige vurdering skal kunne bære den betydning, vejledningen tillægger den

Udkastet anfører, at den psykologfaglige vurdering er helt central for vurderingen af barnets bedste.

Hvis den skal have denne betydning, må det sikres både metodisk og praktisk, at den faktisk kan udfylde funktionen.

Vejledningen bør derfor tydeligere beskrive kravene til psykologfaglige undersøgelser i sager om kontaktbrud og forældrefremmedgørelse.

Når den psykologfaglige vurdering tillægges så central betydning, bør vejledningen samtidig opstille ensartede metodiske minimumskrav og sikre relevant faglig kvalitetssikring af de børnesagkyndige undersøgelser. Den sagkyndige bør arbejde med flere mulige forklaringer, redegøre for hvilke konkrete oplysninger der taler for og imod de forskellige hypoteser og tydeligt sondre mellem egne observationer, oplysninger fra barnet, oplysninger fra forældrene og faglige fortolkninger.

Det bør samtidig sikres, at undersøgelsen omfatter begge forældres relation til barnet og ikke tilrettelægges alene med henblik på at be- eller afkræfte én på forhånd fastlagt forklaring.

Ensartede metodiske krav vil kunne styrke både kvaliteten, efterprøveligheden og retssikkerheden.

Samtidig bør ministeriet forholde sig til den praktiske gennemførelse.

Når vejledningen forudsætter, at børnesagkyndige undersøgelser og psykologfaglige vurderinger har central betydning, bør det være muligt at dokumentere, i hvilket omfang sådanne undersøgelser faktisk gennemføres i relevante sager og inden for hvilke tidsrammer.

En fagligt relevant undersøgelse, som først afsluttes efter et så langt kontaktbrud, at barnets relation i mellemtiden er alvorligt forandret, løser ikke problemet.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

Konstateret forældrefremmedgørelse skal have reelle konsekvenser

Den anden side af retssikkerheden er, at en fagligt robust konstatering af forældrefremmedgørelse faktisk skal tillægges betydning.

Når det konstateres, at en forælder bevidst og vedvarende modarbejder barnets relation til den anden forælder, er dette ikke alene et spørgsmål om dårligt samarbejde mellem voksne.

Det rejser et grundlæggende spørgsmål om den pågældende forælders evne og vilje til at varetage barnets samlede og langsigtede behov.

Evnen og viljen til at understøtte barnets relation til den anden forælder bør derfor tillægges betydelig vægt ved afgørelser om bopæl og forældremyndighed.

Barnets bopæl bør så vidt muligt sikres hos den forælder, der både evner og vil understøtte barnets tryghed, kontinuitet, tilknytning og stabile relation til begge forældre.

Hvis den ene forælder dokumenteret underminerer barnets relation til den anden, mens den anden forælder vurderes i stand til at understøtte barnets relation til begge, bør dette kunne få afgørende betydning for vurderingen af barnets fremtidige bopæl og forældremyndighed.

Dette er ikke en sanktion i straffende forstand.

Det er en fremadrettet vurdering af, hvilken omsorgsramme der bedst beskytter barnet.

Det bør samtidig fremgå tydeligt, at en forælder ikke bør kunne opnå en faktisk fordel af et kontaktbrud, som vedkommende selv har skabt eller væsentligt bidraget til.

Barnets aktuelle afstand til den anden forælder må derfor ikke uden videre bruges som argument for at bevare bopælen, hvis myndighederne samtidig konstaterer, at afstanden i væsentlig grad er fremkaldt gennem fremmedgørende adfærd.

Beskyttelsesgrunde skal undersøges – men må ikke blive permanente uden prøvelse

Det er væsentligt, at vejledningen fastholder, at en forælder kan have reelle grunde til at beskytte barnet mod kontakt.

Påstande om vold, overgreb, misbrug eller anden skade skal undersøges reelt, og manglende straffedom eller anden entydig dokumentation er ikke i sig selv ensbetydende med, at bekymringen har været ubegrundet.

Men den modsatte retssikkerhedsmæssige risiko skal samtidigt behandles lige så alvorligt.

En fremsat beskyttelsesbekymring bør ikke i sig selv kunne begrunde et langvarigt kontaktbrud, hvis en grundig undersøgelse ikke understøtter bekymringen, og sagens øvrige oplysninger samtidig viser vedvarende modarbejdelse af barnets relation til den anden forælder.

Der består derfor to alvorlige fejlrisici:

At barnet bringes i kontakt med en forælder, som barnet reelt skal beskyttes imod.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

Og at barnet mister en velfungerende forælder, fordi en ubegrundet beskyttelsesforklaring eller utilstrækkelig sagsbehandling får lov til at skabe eller konsolidere et kontaktbrud.

Vejledningen bør være konstrueret til at minimere begge fejl.

Barnets relationer er et langsigtet beskyttelseshensyn

Et gennemgående børneretligt hensyn er betydningen af barnets nære og eksisterende relationer.

Det bør også have tydelig vægt i familieretlige sager.

Når barnet har en hidtil tryk og velfungerende relation til en forælder, bør risikoen for at miste denne relation indgå som en konkret del af vurderingen af barnets bedste.

Barnets relation til begge forældre må derfor ikke reduceres til et spørgsmål om, hvorvidt et bestemt samvær kan gennemføres her og nu.

Det handler også om barnets identitet, kontinuitet, tilknytning og adgang til vigtige omsorgsrelationer over tid.

Retten til familieliv

Problemstillingen har også en menneskeretlig dimension.

Relationen mellem barn og forælder er omfattet af retten til respekt for familielivet efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Staten kan efter omstændighederne have positive forpligtelser til at træffe praktiske og effektive foranstaltninger med henblik på at beskytte og understøtte relationen mellem barn og forælder.

Disse forpligtelser er ikke absolutte. Barnets bedste er centralt, og hvor kontakt indebærer reel risiko for barnet, kan begrænsninger være nødvendige.

Men netop i sager om barnets kontakt med en forælder har tidsforløbet særlig betydning. En relation, der er blevet alvorligt svækket gennem et længerevarende kontaktbrud, kan ikke nødvendigvis genetableres fuldt ud ved en senere afgørelse om samvær.

Det understreger behovet for hurtig, effektiv og individuelt tilpasset sagsbehandling.

Vejledningen bør derfor understøtte en proces, der både beskytter barnet mod reel skade og effektivt beskytter en velfungerende forældrerelation mod uberettiget nedbrydning.

EMD's praksis viser i den forbindelse, at artikel 8 ikke alene kræver, at der formelt eksisterer adgang til afgørelser om kontakt. Staten skal råde over et tilstrækkeligt retligt og praktisk apparat til at gøre beskyttelsen af familielivet effektiv og skal efter omstændighederne træffe de foranstaltninger, som med rimelighed kan kræves for at muliggøre eller genetablere kontakt mellem barn og forælder. Forpligtelsen er en forpligtelse til relevante og effektive midler, ikke en garanti for et bestemt resultat, jf. *Ignaccolo-Zenide v. Romania*, app. no. 31679/96, 25. januar 2000, navnlig §§ 94 og 108, samt *Ribić v. Croatia*, §§ 93-95.

Dokumentation, statistik og evaluering

Vejledningens anvendelse bør ledsages af systematisk dataindsamling og efterfølgende evaluering. Der bør blandt andet indsamles oplysninger om kontaktbrud og deres varighed, genetableret kontakt, sagsbehandlingstider, visitation til § 6- og § 7-sager, midlertidige afgørelser, konstateret samarbejdschikane og forældrefremmedgørelse samt ændringer af barnets bopæl og forældremyndighed. Hvor det metodisk er muligt, bør også barnets efterfølgende trivsel og udviklingen i relationen til begge forældre belyses.

Det bør samtidig allerede i forbindelse med vejledningens ikrafttræden beskrives, hvilke konkrete ændringer i praksis ministeriet forventer, at den nye vejledning skal medføre. Det kan eksempelvis være tidligere identifikation af alvorlige kontaktproblemer, kortere varighed af uberettigede kontaktbrud, hurtigere relevant tværfaglig indsats, øget og mere frekvent anvendelse af relevante midlertidige foranstaltninger og bedre muligheder for at bevare eller genetablere barnets relation til begge forældre.

For hvert sådant forventet resultat bør det så vidt muligt angives, hvordan udviklingen efterfølgende skal belyses og evalueres. Det er væsentligt, at evalueringen ikke alene undersøger, om vejledningen formelt er taget i anvendelse, men om den faktisk har ændret sagsbehandlingen og forbedret beskyttelsen af børn og deres relationer.

Der bør på denne baggrund gennemføres en samlet evaluering af vejledningens anvendelse efter en på forhånd fastsat periode.

Samlet anbefaling

Efter vores opfattelse bør vejledningen styrkes på fire sammenhængende områder.

For det første bør myndighederne få bedre redskaber til **tidligt og fagligt sikkert at identificere risikoen for forældrefremmedgørelse**, før barnets relation til den anden forælder er blevet alvorligt beskadiget. Det kræver en metode, hvor barnets adfærd, konkret påvirkningsadfærd, årsagssammenhæng og relevante alternative forklaringer undersøges særskilt.

For det andet bør **tiden og den midlertidige risikohåndtering behandles som selvstændige spørgsmål**. Myndighederne bør under sagens behandling aktivt vurdere både risikoen ved fortsat kontakt og risikoen ved kontaktbrud og tage stilling til, hvordan barnets relationer kan beskyttes, mens nødvendige undersøgelser gennemføres.

For det tredje bør vejledningen sikre **hurtig, reel og tværfaglig sagsoplysning**, hvor begge forældres forhold undersøges, og hvor støttet eller overvåget kontakt kan anvendes som kontaktbevarende og oplysende redskab, når dette er sikkerhedsmæssigt forsvarligt.

For det fjerde bør det stå tydeligere, at **konstateret forældrefremmedgørelse skal have reelle konsekvenser**. Ved afgørelser om bopæl og forældremyndighed bør der lægges betydelig vægt på, hvilken forælder der fremadrettet både evner og vil sikre barnets relation til den anden forælder.

Disse ændringer bør ledsages af systematisk dokumentation og evaluering, således at det efterfølgende kan vurderes, om vejledningen faktisk medfører den tilsigtede ændring af praksis og en bedre beskyttelse af barnets relation til begge forældre.

Barnets ret til begge forældre kan ikke sikres gennem principielle formuleringer alene.

Delebarnets Vilkår

www.delebarnetsvilkaar.dk

For barnet er relationen til en forælder en del af dets tilknytning, historie, identitet og udvikling.

Når en sådan relation uberettiget er ved at blive nedbrudt, må det familieretlige system være i stand til at identificere risikoen tidligt, beskytte relationen under sagens behandling og reagere effektivt, når årsagen er tilstrækkeligt klarlagt.

Samtidig skal systemet kunne skelne sikkert mellem reel forældrefremmedgørelse og situationer, hvor barnets kontaktmodstand har andre og legitime årsager.

Det er kombinationen af **hurtighed, faglig sikkerhed, beskyttelse under sagsforløbet og reelle konsekvenser**, der efter vores opfattelse er nødvendig, hvis intentionen med § 4, stk. 2, skal få praktisk betydning, og hvis barnets langsigtede mulighed for en tryk og bæredygtig relation til begge sine forældre skal beskyttes.

Med venlig hilsen

Jan Bækgaard Nielsen, bestyrelsesformand for Delebarnets Vilkår

René Vinding Christensen (cand. jur), medlem af Det rådgivende udvalg for Familieretshuset

Jan Lindell, selvstændig rådgiver

Bilag

- Bilag 1 Centrale principper fra EMD's praksis om kontakt mellem barn og forælder efter EMRK artikel 8
- Bilag 2 Nyere britisk forskning om parental alienating behaviors
- Bilag 3 Om brugen af sagkyndig erklæring i sager med samværschikane og/eller forældrefremmedgørelse